

[Korsgaard.]

dem til 4 pCt., og det paa den Maade, at de, der har Kreditforeningslaan, de er sikre paa, at de holder, hvorimod Forholdet for dem, der har Sparekasselaan, ganske kan forandre sig; den Dag Renten igen gaar op, og nogen Sikkerhed for, at dette ikke vil ske, kan jo ikke gives.

Det er en voldsom Beskatning, ikke mindst af de mindre Sparere, fordi disse, som bekendt, almindeligvis ikke anbringer deres Penge i Obligationer, men i Sparekasser. Jeg kan vanskeligt tænke mig andet, end at Sparerne, naar de ser, hvad der her sker, saa ogsaa vil handle derefter ved kommende Valg.

Med Hensyn til Aktieselskabsbeskatningen maa jeg tilstaa, at det undrer mig, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen aabenbart ikke har noget som helst Begreb om Kurser og Udbytter, ellers vilde han ikke kunne staa og sige det, han gjorde, sige, at det er dog rimeligt, at de, der faar de store Udbytter, ogsaa skal betale. Bag de store Udbytter ligger praktisk talt altid, at de paagældende har givet mange Penge for de paagældende Papirer, saa om de, naar alt kommer til alt, faar mere end 4—5 pCt. af, hvad de har givet, det er saare tvivlsomt. Men eet er i hvert Fald givet, at den Beskatningsform, man vælger her, baade med Hensyn til Sparekasser og med Hensyn til Aktieselskabsbeskatningen, det er den mest brutale Radbrækning af alt sundt Skattevæsen, som først og fremmest maa bygge paa Skatteevnen. Dette her er en Beskatning af Bruttoindtægten og aldeles ikke af Nettoindtægten, altsaa i Strid med al sund Beskatning, og det maa jeg paa det voldsomste vende mig imod.

Med Hensyn til Sammenligningen med Loven af 1933, med det Antal Millioner, man kunde tage der, ja, da maa jeg sige, at Loven af 1933 er en af de sorteste Pletter i Venstres Historie. Venstre har — det vil vel ingen benægte — adskillige Pletter, men dette er nu efter mine Begreber en af de allerværste, og det blev ogsaa i høj Grad paataalt fra konservativ Side. At Venstre den Gang, om jeg saa maa sige, fik det godt betalt, at de gik med dertil, det forandrer ikke, at det var en fuldkommen forkert Beskatningsregel, man der indførte.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Jeg vil gerne om Spørgsmaalet om Forrentning og særlig om Forrentning i Landbruget, som blev rejst, have

Lov til at sige, at det er i Virkeligheden, saa vidt jeg kan se, i alt Fald videnskabeligt set et uløst Problem. I Almindelighed sætter jo Landbrugets Regnskabskonsulenter og Landøkonomisk Driftsbureau, naar de taler om Forrentning, Forrentningsevnen i Forhold til henholdsvis de skatteansatte Værdier, bogførte Værdier — det er omtrent det samme — og til Handelsværdien. Men hvis man sætter Forrentningen i Forhold til den skatteansatte Værdi, kører man i Virkeligheden i Ring, idet Vurdering til Bjendoms skyld og Vurdering af Besætning og Inventar til Skat foretages netop under Hensyn til Landbrugets Forrentnings- og Afkastningsevne.

Udgangspunktet er ikke videnskabeligt, økonomisk logisk, men det er et brugbart praktisk Kriterium, og jeg mener, at Forrentningen i Forhold til de skatteansatte Værdier er et langt solidere Kriterium end Forrentningsevnen i Forhold til Handelsværdien. For hvis man ser efter i Statistisk Departements Redegørelser for Handelsværdien af de forskellige Landbrugsejendomme, er de jo vidt forskellige i de forskellige Egne af Landet og inden for de enkelte Klasser af Landbrugsejendomme, langt mere uensartede og vilkaarlige end de skatteansatte Værdier, og der spiller et forretningsmæssigt, ganske uvedkommende Hensyn ind her, saa skal man have et praktisk brugbart Udgangspunkt for, hvad der skal forstaaes ved Forrentning i Landbruget, maa Forrentningen, saaledes som det ogsaa i Hovedsagen sker, selv om det ikke er videnskabeligt logisk, sættes i Forhold til de skatteansatte Værdier i Landbruget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausager: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde, at det var ganske forkert, naar Venstre krævede, at Landbrugets Varer paa Hjemmemarkedet skulde betales med en højere Pris, og mente, at en hel Del af Forbrugerne ikke var tjent med at skulle ud for disse højere Priser. Det kan selvfølgelig være haardt nok, men det er en Kendsgerning, at Landbrugets Varepriser ligger rundt regnet nede i Nærheden af det halve af de Priser, som andre herhjemme tager for deres Varer, Arbejde o. lign. Naar Landmændene snakker om, at de skal have mere for deres Rug, saa er de Brødfordyrere; men naar Bageriarbejderne skal have mere for deres Arbejde, saa